

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 2 | 15. JANUAR 1936 | 85. AARGANG

VÆRER DERFOR FULDKOMNE.

Tale holdt i Salt Lake Tabernakel den 5te April 1935, af Præsident *Rulon S. Wells* af de Syttis Raad.

—

Maa jeg nyde Herrens Aand, medens jeg staar foran eder.

Jeg erindrer nogle betydningsfulde Ord i den uforlignelige Prædiken, den største af alle Prædikener — den Prædiken, som Verdens Frelser holdt paa Bjerget. Disse Ord, synes jeg, omfatter alt: »Værer I derfor fuldkomne,« sagde han, »ligesom eders himmelske Fader er fuldkommen.« Jeg synes, at dette omfatter hele hans Tale, men hvilket forunderligt Foretagende er det ikke at blive fuldkommen, ligesom vor Fader, som er i Himmelen, er fuldkommen? Det er det sande Maal, efter hvilket enhver Kristi Efterfølger bør stræbe.

Besværligheden med at opnaa Fuldkommenhed er stor, og undertiden staar man forfærdet, naar man tænker derpaa. Mente Herren virkelig, at vi skulde blive fuldkomne? Anklag ikke vor Frelser for at have gjort sig skyldig i Daarskab, eller at han fremsatte en Lære, som han ikke mente, at vi skulde rette os efter.

To Ting er nødvendige til at opnaa dette Maal, thi foruden dem vil det være umuligt. Herren, som forstod dette, begavede os med disse to Egenskaber, saa at vi maatte blive fuldkomne. Hvad er de? »De er først, den frie Vilje; den

anden, Kundskaben om Godt og Ondt. De er fundamentale hos os. Han inspirerede Forfatteren af Uafhængighedserklæringen at indføre dem i dette forunderlige Dokument, som fremholder, at alle Mennesker er skabte lige og er af Skaberen blevet begavet med visse uafhændelige Rettigheder, blandt hvilke er Liv, Frihed og Stræben efter Lyksalighed.«

Disse er de Ting, som behøves, om vi skal opnaa Fuldkommenhed.

Lad ingen tænke, at disse udgør Fuldkommenhed, ej heller at Forsøget at tænke, at bestemme og at gøre det, som man vil, er fuldkommen Frelse. Det er ikke saa. Dog er disse to Ting bestemt afgørende med Hensyn til at erholde baade Fuldkommenhed og Frelse; men hvorledes vi skal naa dette Maal, beror helt og holdent paa, hvorledes vi benytter dem. Om vi, i Udøvelsen af vor frie Vilje vil vælge det Gode og forkaste det Onde, saa bereder vi os ganske vist for Frelse; men om vi fra en anden Side vælger det Onde og forkaster det Gode, saa er vi lige saa sikkert paa Vejen til Fordømmelse.

Disse to Ting er os af Gud givne Egenskaber. Vi har arvet dem fra vore guddommelige Forældre. De er ikke en Regeringsgave — de er vore uafhændelige Rettigheder, som vi har modtaget af Skaberen, og som ingen menneskelig Magt kan med Rette berøve os.

Vort første Foretagende med at tilegne os disse Egenskaber fandt Sted i Edens Have. Herren plantede en Have Øst for Eden med forunderlige Træer, blandt hvilke var »Livsens Træ« og »Kundskabens Træ paa Godt og Ondt«. Vi læser:

»Og Gud Herren tog Mennesket og satte det i Edens Have at dyrke den og vogte den. Og Gud Herren bød Mennesket og sagde: Du maa frit æde af alle Træer i Haven, men Kundskabens Træ paa Godt og Ondt, af det skal du ikke æde; thi paa den Dag, du æder af det, skal du dø Døden.« (1. Mos. 2: 15—17).

At tage af Frugten af »Kundskabens Træ paa Godt og Ondt« var forbudt. Ikke for det, at Kundskaben derom ikke var ønskelig. Thi den var derimod meget ønskelig, thi uden den kan man ikke blive fuldkommen; men Herrens Hensigt var, at Mennesket skulde benytte sin frie Vilje, som han havde faaet, og saaledes antage hele Ansvaret for sine egne Gerninger, være sig onde eller gode. Og al den Stund Herren kendte til de Farer, som omringede dem, som saaledes havde blevet begavede, og de Ulykker, som ramte dem, som forfejlede sit Maal, saa forbød han Mennesket og gav ham fuld Advarsel, saa at Foretagendets ulykkelige Udfald, om saa skulde ske, ikke skulde tilskrives Herrens Mellemkomst. Nej!

Adam og hans Efterkommere maatte selv bære hele Ansvaret.

Adams Synd bestod deri, at han gav efter for Djævelens Fristelse og brod Guds Bud; derfor maatte han og hans Efterkommere lide Straffen, hvilken var Doden. »Thi Syndens Lon er Doden; men Guds Gave er det evige Liv.« (Rom. 6: 2—3).

Hvad er den forbudne Frugt? Jeg tror ikke, at det var et Æble, en Pære, en Fersken eller noget lignende. Resultatet af at spise af Frugten fremsættes i 1ste Mos. 3: 22: »Og Herren sagde: Se, Adam har blevet lig en af os til at kende Godt og Ondt. Men nu, paa det at han ikke skal udrække sin Haand og tage af Livets Træ og leve evindeligen i sin Synd, saa drev Herren ham ud af Haven og satte en Engel med flammende Sværd at bevogte Vejen til Livsens Træ — et andet forunderligt Træ, hvis Frugt er evigt Liv, hvilket Gud i sin uendelige Kærlighed giver dem, som elsker ham og holder hans Bud.

To mærkelige Træer med forunderlig Frugt — begge gode og egnede for at fuldkommengore Guds Born. Det forekommer mig, som Navnene var et Billedsprog.

Forst: Kundskabens Træ paa Godt og Ondt, hvis Frugts Betydning indbefattes i Træets Navn — »Kundskab om Godt og Ondt«. Dette er et Sindbillede af Kristi Aand eller Kristi Lys. Som Bevis derpaa citerer jeg folgende Skriftsted: »I ham var Livet, og Livet var Menneskenes Lys. Og Lyset skinnede i Morket og Morket begreb det ikke. Det var det sande Lys, som oplyser hvert Menneske, som kommer til Verden.« (Joh. 1: 4, 5—9). Og atter: »Men dette er Dommen, at Lyset er kommet til Verden, og Menneskene elskede mere Morket end Lyset; thi deres Gerninger var onde.« (Joh. 3: 19). Og videre: »Thi se, Kristi Aand gives til ethvert Menneske, paa det han maa kunne skille mellem Godt og Ondt.« (Moroni 7: 16).

For det andet: Livets Træ, hvis Frugt tillige minder om Navnet paa det evige Livs Træ. Det er Guds storste Gave til Menneskene, men ikke saa længe, som han er i Trældom under Synden. Og hvad Slags Træ er det, som bar saa dyrebar Frugt?

Dette Bibelsporg betyder »Guds Kærlighed«. »Thi saa elskede Gud Verden, at han gav sin Son, den Enbaarne, at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv.« (Joh. 3: 16).

Atter finder vi i Mormons Bog (1ste Nephi 11: 25) den tydelige Paastand, at Livets Træ er »Guds Kærlighed«.

Frugten af Livets Træ er over al Sammenligning velsmagende. Frugten af Kundskabens Træ paa Godt og Ondt er bitter, og Gud gav Mennesket Rettighed til selv at vælge mellem Godt og Ondt. Dette er Jordelivets Erfarings »bitre Kalk«.

I 2den Nephi 2: 15—23 læser vi, at der maa være Modsætning i alle Ting. Dersom Adam ikke havde overtraadt ved at tage af den forbudne Frugt, vilde der ingen Fremgang have været.

Lad mig læse den oplysende Paragraf i sin Helhed:

»Og for at udføre hans evige Hensigter med Hensyn til Mennesket, var det nødvendigt, efter at han havde skabt vore første Forældre samt Dyrene paa Marken og Fuglene i Luften, ja, alle Ting, som er skabte, at der skulde være en Modsætning, nemlig den forbudne Frugt i Modsætning til Livets Træ: det ene sødt og det andet bittert.

Derfor gav den Herre Gud Mennesket Frihed til at handle for sig selv. Men Mennesket kunde ikke selv handle, uden at det blev tilskyndet af det ene eller det andet.

Og i Overensstemmelse med, hvad jeg har læst, og hvad der staar skrevet, maa jeg, Lehi, nødvendigvis antage, at en Guds Engel blev nedstyrtet fra Himmelen; og han blev til en Djævel, fordi han havde søgt det, som var ondt for Gud.

Og fordi han var nedstyrtet fra Himmelen og var bleven ulyksalig for evigt, søgte han ogsaa at gøre den hele Menneskeslægt ulykkelig. Hvorfor han, den gamle Slange, som er Djævelen og Faderen til al Løgn, sagde til Eva: Tager af den forbudne Frugt, og I skulle ikke dø, men I skulle vorde ligesom Gud til at kende Godt og Ondt.

Og efter at Adam og Eva havde taget af den forbudne Frugt, blev de uddrevne af Edens Have til at dyrke Jorden.

Og de har frembragt Børn, ja, al Jordens Slægt.

Og efter Guds Vilje blev Menneskenes Børns Dage forlængede, for at de kunde omvende sig, medens de var i Kødet, hvorved deres Tilstand blev en Prøvelses Tilstand, og deres Tid blev forlænget, overensstemmende med de Befalinger, som den Herre Gud gav Menneskenes Børn. Thi han gav Befaling, at alle Mennesker skulde omvende sig, samt viste dem, at de alle var fortabte paa Grund af deres Forældres Overtrædelse.

Og nu se, dersom Adam ikke havde overtraadt, vilde han ikke være falden; men han vilde være forbleven i Edens Have. Og alle Ting, som var skabte, maatte være forblevne i den samme Tilstand, som de var i, efter de blev skabte; og de maatte have været til for evigt og været uden Ende.

Og de vilde ingen Børn have haft, men vilde have forblevet i en uskyldig Tilstand, og ingen Glæde nydt, thi de kendte ingen Sorg, og intet Godt gjort, fordi de kendte intet Ondt.«

Den guddommelige Hensigt vilde have forfejlet, om Mennesket ikke havde faldet, thi de vilde da intet Afkom have.

Læs 25de Vers: »Adam faldt, for at Menneskene skulde blive til, og Menneskene er til for at skulle nyde Glæde.«

Men hvad Nytte kunde vi have af Kundskaben om Godt og Ondt, om vi ikke havde Frihed til at vælge, og hvorledes kunde vi vælge uden at have denne Kundskab? Der findes ingen Dyd i at gøre Godt, om man er tvungen til at gøre det. Ligeledes er det ikke lastværdig at gore Ondt under Tvang. Og uden Kundskaben om Ondt og Godt kan der ikke findes nogen Synd; thi hvor ingen Lov findes, er der heller ingen Fordommelse. Disse to maa samvirke i og for Menneskeslægtens Fuldkommengorelse.

(Fortsættes i næste Nr.)

BAGTALELSE.

Af Ældste *Søren Christensen,* København.

Epk. 4. 29.

Gid Tunge, Læber, Sind og Mund
Dog kunde ret af Hjertens Grund
Forsage Træskhed, List og Svig
Og gøre sig et Himmerig
I Aandens Enighed og Fred
Med hvermand i Guds Kærlighed!

Af alle menneskelige Laster er der maaske ingen, som er mere forhadt, og dog ingen, som er mere almindelig udbredt, end Jagen efter at finde Fejl hos andre, tale om andres huslige Anliggender og ondskabsfulde Bemærkninger derover. Ja, mange Mennesker, som ingen ganske vil frakende et godt Hjerte, Mennesker, som er i Besiddelse af mange gode Egenskaber, kunde ofte have en uimodstaaelig Lyst til at beskæftige sig med andre Menneskers Forhold og Liv, og det uden at de staar i nogen Forbindelse med dem. Ja, det gaar endnu videre; der er mange, som af Hjertet hader al Bagtalelse og Dadellyst, som endog selv beklager sig over, hvad de maa lide af onde Tunger, og som dog forfalder til den samme Fejl, som de bebrejder andre, uden paa nogen Maade at ville tro det om sig selv.

Hvo er en Bagtaler? — Det er enhver, som ved sine Ord bidrager til, at den Agtelse, du føler for din Næste, mere eller mindre forringes, maaske uden nogen gyldig Grund. Thi den, der ved sine Bemærkninger og sin Snak om dine smaa Familieanliggender, ved en ukærlig Udtydning af dine Ord og

Handlinger formindsker den Agtelse, du hidtil nod hos alle gode Mennesker — rover han dig ikke en Del af dit gode, uplettede Navn?

Og er den, som saaledes nedsætter det Værd og besmitter dit gode Rygte, ikke en Bagtaler?

Opfinderen af ondskabsfulde Rygter er ikke den eneste Bagtaler. Enhver, der laaner Øre og Tunge til ærerørige Beskyldninger og som ivrigt bringer dem omkring til alle sine Bekendte, han er den ondskabsfuldes Medhjælper og for Bagtaleren det samme, som Hæleren er for Tyven, og »Hæleren er ikke bedre end Stjæleren«.

Hvis den skadefro ingen havde, som vilde deltage i hans Lastesyge, saa maatte han tie; han vilde ikke kunne naa sit Maal, hvis der ikke var svage, sladderagtige Mennesker, som vilde bringe hans Gift videre og bære den til Torvs.

Gud er ikke Splitteres og Fredsforstyrreres Gud, men deres Gud, som elske Menneskene med Jesu Kærlighed.

Philip 2. 3.

Lad mig, o Jesus, stedse vise,
At Kærlighed i Hjertet bor;
Kan jeg dit Navn vel bedre prise
End ved at følge fromt dit Spor?
Beskeden Fromhed smykke dig,
Saa skal den ogsaa pryde mig.

D. S.

NYTAARS-HILSEN

FRA HOVEDBESTYRELSEN FOR DEN KVINDELIGE HJÆLPEFORENING, SALT LAKE CITY, UTAH.

Ved denne Højtid, som indbefatter Mindet om Frelserens Fødsel og Begyndelsen paa et nyt Aar, sender Hovedbestyrelsen for den Kvindelige Hjælpeforening, med Bøn til Gud for eders fremtidige Vel, en kærlig Hilsen til alle den Kvindelige Hjælpeforenings Medlemmer overalt i Verden.

Skønt mange af os er adskilt ved lange Distancer over Land og Hav, og vi taler forskellige Sprog, er der et usynligt Baand, som knytter os sammen i en Følelse af fælles Interesse og Kærlighed, der drager os saa nær til hinanden, at vi undertiden føler, som kunde vi trykke hinandens Hænder.

Naar vi nu ser tilbage over det forløbne Aars Arbejde, fyldes vore Hjerter med Glæde og Tilfredshed over den Frem-

gang, der er gjort. I vor Syge- og Velgorenheds-Afdeling har vi udført et smukt Arbejde. I vort Uddannelsesarbejde har vi gjort Fremgang over al Forventning, og i vor religiøse og aandelige Aktivitet er vi blevet inspireret og velsignet, og vore Vidnesbyrd er blevet styrkede.

For de gode Resultater, som er opnaaet, staar vi i Gæld til de lokale Arbejdere overalt, hvis utrættelige Flid, Opofrelse og Trofasthed ligger til Grund for alt, hvad vi har været i Stand til at udføre.

I vor Glæde over det nuværende mindes vi stadig med Taknemlighed den rige Arv, som blev os overladt af dem, der røgtede denne Gerning før vor Tid, og vi ser tilbage med Stolthed og Ærbødighed paa den Kvindelige Hjælpeforenings Historie. Vi er taknemlige for det Fremsyn og den Visdom, der lagdes for Dagen af de Kvinder, som lagde Grundvolden og helligede saa meget af deres Tid og Kræfter til denne Organisations Opbyggelse til Fremme for Menneskehedens Vel.

Gennem Aarenes Løb har Kvinder hver i sin Tid ydet deres Del og er gaaet hjem til deres Belønning og overladt Videreforelsen af dette Værk til den kommende Generation. Vi skatter højt deres Arbejde og stræber at følge deres Eksempel.

Vore Hjerter er fyldt med Taknemlighed for den Støtte, som stedse er blevet ydet os af Præstedømmet, saavel Kirkens Generalautoriteter som lokale Autoriteter. Indstiftet af en Guds Profet, opfostret af ham og hans Efterfølgere i Embedet og ligeledes af Brødrene i det hellige Præstedømme, den Kvindelige Hjælpeforening har været storligen velsignet, og for alt dette er vi vor himmelske Fader taknemlige.

Med alle disse Velsignelser og Privilegier lad os gaa fremad med Tro og Frejdighed, forskanset med en uforbeholden Efterlevelse af Evangeliets Love og Ordinancer. Lad os anvende vor Tid og vore Kræfter i Kampen mod det onde og hjælpe til at grundfæste Retfærdighed paa Jorden som Forberedelse til vor Herre og Frelsers Komme.

Louise Y. Robison,

Amy Brown Lyman,

Kate M. Baker,

Kirkens Præsidentskab for Kvindelig Hjælpeforening.

DEN DANSKE MISSION.

AFLØSNING.

Ældste Jes P. Jessen, som blev beskikket til sin Mission den 11. Juni 1935, er nu blevet hæderligt afløst med Tilladelse til at rejse hjem.

Ældste Jessen har i den Tid, han har været i Missionsmarken, virket med stor Energi, ja selv medens hans Helbred forhindrede ham i at forkynde Evangeliet ved Uddeling af Skrifter, udførte han Missionærarbejde, idet han prædikede »Mormonisme« paa Hospitalet. Han har udført et stort Stykke Arbejde, hvor han har virket, og har vundet mange Venner overalt.

Søskende i Esbjerg Distrikt har finansieret Ældste Jessens Mission, og det Offer, som de har bragt, vil kun glæde dem, da de har været med til at rulle Herrens Værk fremad.

Naar disse Linier skrives, er der een, som heller ikke bør forglemmes i denne Forbindelse, da hun — trods det, hun ikke er Medlem af Kirken — har bragt et stort Offer. Denne ene er Broder Jessens Hustru. Da Kaldet kom til hendes Mand, var hun villig til at lade ham udføre denne Mission, medens hun vilde vedligeholde Hjemmet.

Idet vi takker Ældste Jessen for hans gode Eksempel og Arbejde, beder vi Herren velsigne ham og hans Hustru, at deres Fremtid maa forme sig lys og lykkelig.

TAK.

Da jeg nu er blevet afløst og igen er hjemme i mit kære Hjem, undlader jeg ikke igennem »Skandinaviens Stjerne« at sende min hjerteligste Tak til Søskende i Esbjerg, Sønderborg og Haderslev for den finansielle Støtte, I har ydet mig i min Missionstid. Næst efter Gud, min himmelske Fader, takker jeg Eder mine kære Søskende, fordi det ved Eders Hjælp blev mig muligt at arbejde i Herrens Vingaard, og hvilken Velsignelse dette er, er det vel kun mig selv og andre — som har været i samme Tjeneste — muligt at føle.

Jeg takker ligeledes alle Søskende og Venner i København, Brønderslev, Aalborg og Esbjerg for Eders Godhed imod mig, mens jeg arbejdede eller var iblandt Eder, og nu ved mit Farvel som omrejsende Ældste nedbeder jeg Himlens Velsignelser over Eder alle og siger Eder igen min hjerteligste Tak og ønsker Eder alle et velsignet Nytaar.

Jes P. Jessen.
Trappen pr. Graasten.

FORFLYTTELSER.

Følgende Forflyttelser er foretaget i Missionen: Ældste Willard Larsen fra København til Fredericia, Ældste Orville Nielsen fra København til Silkeborg, Ældste Marion Thompson fra Fredericia til Hjørring, Ældste Thomas Drury fra Esbjerg til Silkeborg, Ældste Paul B. Tanner fra Brønderslev til Esbjerg, Ældste George A. W. Petersen fra Hjørring til Brønderslev, Ældste Calvin B. Jolley og Ældste David G. Nielsen fra Silkeborg til København og Ældste Paul Woodruff Nielsen fra København til Esbjerg.

Alma L. Petersen,
Missionspræsident.

GUDS SØNNER.

Av *Harry E. Grant,* Los Angeles.

Likegyldighet til vår oprinnelse medfører forglemmelse — en delvis død; interesse bidrar til mere rikelig frukt — liv; til et mere fullstendig uttrykk av den krafts utallige egenskaper ved hvilken vi lever og beveger oss og har vår tilværelse; den kraft, som kun kan angies som God.

Man fødes, trakter efter visdom, makt og skjønhet. Det er ingen simpel begynnelse. Mennesket stiger ved sin fødsel ned fra det, hvortil det senere vil strebe for å heve sig op til. Håpefult kan han reise den evige livs vei imot en bevisthet om å være et med all-faderen; skapningens tanker vesentlig et refleks av skaperens sinn.

Like over terskelen av åpenbaret sannhet er bekjentgjort en forbausende slektskaps forbinnelse. »Nu er vi Guds sønner og døtre«.

Denne åpenbaring setter kursen for gjenfødelse. Bevistheten er derefter en stadig utfoldelse av det, vi kan være; og som betydningen av disse nære familjebånd blir mere og mere synlig og antatt, skal vi se oss selv, ikke som andre ser oss, men som vi virkelig er — et avkom velsignet med en guddommelig fars egenskaper, vår Far — Mor.

Disse genskaper kan vi tenke oss som helt gode; i korthet, som bevissthet, intelligens, rettfærdighet, barmhjærtighet, dyd, tjeneste, sannhet, makt, helbredende og alt det øvrige gode. Guds godhet er ofte uttrykt ved og gjennem Guds sønner og døtre; og mennesket nyter livet i rikere grad eftersom han uttrykker hvad som helst som er av kjennt gode — for Gud er liv. Gjenfødelse er en realisasjon av det åndelige livs

uendelige muligheter; og de beste beviser på vårt slektskap med all-faderen vilde vise sig å bestå i vår evne til å uttrykke godt. Gud er god; og å være Gud lik, eller å stadig udttrykke godt, er å bevise vår slekt.

Mennesket er av en familje, hus eller kilde, og denne forbausende sannhet er grunnleggende for verdens vennskap. Hele menneskeheten må da være brødre — og gjennem denne fabrikks rendegarn og vev, som fremstiller dette nære slektskapsforhold, løper vennskapets forskjønnende gyldne tråder — de værdifulle bånd, som binner.

Vennskap betyr forståelse og uttrykkes i hjelpsom interesse; i å gjøre disse ting, ved hvilke sant vennskap i stadig større begreper bevises, og kun muliggjøres gjennem dette slektskap.

Til hvad nyttig hensikt er et besøk til den syke, og til hvilket mål vår interesse i andres lidelser? Det er ikke intetsigende nysgjerrighet eller likegyldig medlidenhet, men fordi vi er barn av en far, derfor brødre, og å tjene de, man elsker; vennlige, ellers vil vi ikke være velkommen.

Slektskap med Faderen kan åpenbares gjennem vennskapets fremgangsmåter, og det av hvilket vennskap er inspirasjonen — Tro.

Ubøiet, skjønt kan hende sterkt trykket, står denne tro usvekket og med rolig tillit, stadig samlende fornyet kraft til å motstå hårdere prøver og så igjen bekrefte og fastsette sikrere de basiske prinsipper, hvorpå den er grunnlagt, den virkelige årsak for dens eksistens.

For virkelig å ha tro på Gud, må man ha tro på menneskene, hvilket også betyr en tro på sin egen evne til å adlyde alle bud gitt av den makt, ved hvilken menneskene styres.

Tro, mottakelig for den fornuftige utfoldelse av nye ideer, må være uredd og lydig. Sønnen er Farens medarbeider, og må være lydig til det, som ved første blikk synes å være »umulige pålegg«. *Mennesket er,* for eksempel, *befalt* ikke bare å besøke, men å *helbrede de syke.*

Bortsett fra personlig tro, og hvis ikke erfaringen har været vår lærer, kan vi ikke villig lære fra veiviserens historie og gå fremad i hans fotspor?

Når som helst slektninger eller venner sendte bud efter Mesteren, eller den syke søkte ham, var det for å utfylle en mangel eller å utføre helbredelse; og dette er en mulig fortolkelse av pålegget å besøke de syke og sorgfulle, nemlig at de gjennem dette besøk kan bli hjulpet eller helbredet. Arbeide værdig en mester og Guds sønner og døtre.

Helbredelse er ikke så meget ødeleggelsen av ondt, som det er bevis på dets kraftløshet gjennem forkunnskapen eller

åpenbarelse av alle steds nærværende og almektig gode, den Gud, som nogen mennesker mere ller mindre likegyldig tilber.

Menneskene tilber! Alle, som uttrykker tillit til Gud, vilde tilbe den høieste hersker; og virksomt å besøke de syke og trøste de sørgende i deres plager kan inneholde en antakelig måte for tilbedelse.

I dette også kan vi anta lignelsen av ham, som fremsatte spørsmålet: »Herre, når så vi dig hungrig og giv dig mat, eller torstig og gav dig drikke? Når så vi dig fremmed og tok imot dig, eller nøken og kledte dig?« Dette spørsmål blev svart: »Sannelig sier jeg eder, hvad I har gjort imot en av mine minste brødre, det har I gjort imot mig.«

Gudsdyrkelse gjennem tjeneste til menneskeheten er et bevis på dette sønneforhold gjennem åpenbaringen av hvilket det ikke er og aldri tilfulle vises, hvad mennesket, gjennem sin fremgang, skal bli.

Gudsdyrkelse er utvilsomt antakelig gjennem tjeneste til menneskene.

Nu er vi Guds sønner!

GUD ELLER RELIGION?

Av *Agnes Hillman,* Washington, D. C.

Historien beretter fra de tidligste tider om forskjellige religioners opkomst og fall. Disse omskiftelser av fromhet og forfølgelse, med likegyldighet og selviskhet, ansees av nogen ikke-troende som bevis på, at Gud ikke eksisterer, fordi han ikke vedvarer; de betrakter ham som en midlertidig guddom, skapt til å tilfredsstille de troendes umiddelbare behov.

Bibelstudenter leser og glær sig ved å citere: »Jesus Kristus den samme idag, igår og til evig tid.« »Fra evighet til evighet er du o Gud.« Men deres logik leder dem ikke til den slutning, at religion og gudsdyrkelsen er forskjellige ting. De begreter, at religionen har undlatt å holde massene til å tilbe den eneste sanne Gud, uten å forsøke å finne ut, hvad som feiler religionen, enten som vi har den, eller som den før er blitt praktiseret.

Bibelen beretter: »Gud er en ånd, og de, som tilbe ham, må tilbe ham i ånd og sannhet.« Ånd er usynlig; åndelig tilbedelse er en ånds-sak — dog har religionen dannet fullendte regler for tilbedelse, ledet av paver, biskoper, prester etc. — med hjelp av kor og messedrakter. Gudstjenester er inn-

(Fortsættes Side 30.)

SKANDINAVIENS STJERNE
Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.
Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør: Alma L. Petersen.
Redaktionssekretær og Translatør: William Ørum Pedersen.

HVAD VI MEST AF ALT BEHØVER.

Antag, at en fremmed vilde bede jer fortælle ham, hvad I mest af alt behøvede — hvad vilde jeres Svar være? Kan vi ikke med Sikkerhed stole paa at faa lige saa mange forskellige Svar, som der er Personer at spørge? Men om vi var nærmere bekendt med den, som spurgte, og kendte hans forskellige Synspunkter og Hensigter, vilde vi muligvis blive paavirket deraf, men selv i sligt Tilfælde vilde der blive mange forskellige Svar, om en hel Del Personer blev spurgt. Der er faktisk ingen Tvivl derom. Er dette ikke Bevis paa, at Verden ikke ejer eller vurderer det, som er Verdens største Behov — Tro paa Gud? Hvor mange af os har i Virkeligheden det, som vi mest af alt behøver? Det er uden Tvivl faa.

Hvilke Tilstande og Omstændigheder er nødvendige for den ægte Tro? Der er adskillige, blandt disse: at eje en korrekt Idé om Guds Personlighed og Natur og et oprigtigt Ønske om værdigt at nærme sig ham, d. v. s. i Hjertets og Sindets Renhed og Godhed.

Om Verden havde en ægte Tro paa den sande og levende Gud, vilde det i Sandhed kunde siges, at Himlen var paa Jorden. Den saa haardt ramte Verdens Besværligheder vilde forsvinde, Fred, Overflod og Sikkerhed — det, som alle Mennesker ønsker sig — vilde blive hvert Menneskes Ejendom i alle Lande. Det kræver naturligvis, at en ægte Tro ikke kan eksistere, om den ikke efterfølges af hellige Handlinger. Dette burde hver Kristen være medvidende om, og i Særdeleshed burde hver Sidste Dages Hellig være medvidende derom.

I den Mening, hvormed Ordet Tro omtales her, ligger meget mere end den døde Tro. Det er den Tilstand, som Sjælen og Hjertet er i, saa den nedbryder alle Hindringer mellem Gud og hans lydige Børn, og som gør dem i Stand til at nærme sig ham paa en for ham anerkendelsesværdig

Maade og uden noget Forbehold. Paa denne Maade er Troen et Særsyn. Om ikke det var saaledes, vilde Troens Frugter have været rigere — mere Kærlighed, mere god Vilje, mere Tolerance og Barmhjertighed, flere gode Gerninger, flere Tilkendegivelser af Aanden, mere Retfærdighed; saaledes flere virkelige Hellige.

Denne vor syge Verden lider af Mangel paa Tro. Det er en farlig og kritisk Tid, vi lever i. Statsmænd og Regenter har besværlige og ubehagelige Embeder, som ikke er lette at fylde. Krige omgiver os, Sorger og Besværligheder og Usikkerhed tiltager, Elendighed breder sig over hele Verden, og den gribes af Frygt. — Hvorfor? — Fordi Verden har glemt Gud, og fordi Satan leder Menneskenes Handlinger, derfor hersker Ugudeligheden. Om Satan ikke regerede, vilde der ikke være nogen Ufred mellem Nationer eller indenfor Nationer. Enhver Nation eller Gruppe af Mennesker, som fører Krig, overlader sig til Djævelen, Retfærdighedens Fjende, al Løgnens Fader, den Fjende, som glæder sig over Menneskenes og Guds Børns Lidelser.

Men disse Børn er ikke uden Skyld. Med Guds Hjælp kunde de blive frigjort for Djævelen og overkomme det onde. Om de ikke foretrækker at gøre dette, maa de tage Følgerne af deres Handlinger. De kan ikke skubbe Skylden over paa andre Skuldre. Det eneste, som kan frelse dem, er Omvendelse — at vende sig bort fra onde Gerninger og ond Indflydelse. Det er virkelig for sørgeligt, at de ikke vil gøre dette.

Men de af os, som har nogen Grad af Tro paa vor Herres frelsende Kraft, skulde udøve og vise denne Tro til Fordel for vore oprørske Brødre og Søstre, med det Ønske, at de skulde blive klar over deres Fejltagelser og vende sig derfra. Vi er ikke skyldfri, med mindre vi gør dette. Lad os derfor vedblive at bede vor Fader ydmyge hans ugudelige Sønners og Døtres Hjerter, saa at de maa blive befriet for den overhængende Dom. De er i Virkeligheden vore aandelige Brødre og Søstre. Det er vor Pligt at elske dem. Vi har været befalet at elske og hjælpe dem — at lære dem at leve paa en bedre Maade.

Var det ikke udmærket for os at erindre, at vort Arbejde bliver effektivt i Forhold til vor Tro — jo større vor Tro er, desto mere effektivt bliver vort Arbejde.

Vi gentager, at hvad vi alle mest af alt behøver — hvad enten vi er Medlemmer af Kirken eller ej, hvad enten vi har en stor eller lille social Stilling, hvad enten vi har mange eller faa Venner, eller hvad enten vi er rige eller fattige — er en stærk og aktiv Tro paa Jesus Kristus, vor personlige

levende Frelser. Det er formedelst ham og gennem ham alene, vi kan blive frelste ved at bekende hans Navn og holde hans Befalinger. Denne Paastand kan maaske synes dogmatisk, men det er Guds Sandhed. Lad os ledes deraf.

Joseph F. Merrill.

(Fortsat fra Side 27.)
skrenket til fastsatte dager og timer. Sadann religions utovelse er lettsindig, men sannt og med rette kalt »Sondagsreligion« (Week-end religion).

Virkelig åndelig tilbedelse er for hvilken som helst dag eller oieblikk eller time i stor utstrekning i ens egen personlihets stillhet, hvis et sådannt uttrykk er mulig; selskap eller formalitet er ikke nodvendig. Skjont der i Hebreerbrevet sies: »Og ikke forlater vår egen forsamling.«

Forstår jeg dette å være for gjensidig hjelp i utleggelsen av Guds sannheter og andel i rike åndelige erfaringer. Gud samtaler med menneskenes sjele, når de er i hamoni med hans ånd, og et sådant budskap er et av de sjeldne oieblikk i en kristens liv.

I alle tidsaldre har menneskene samlet bonner og former for tilbedelse; har skrevet særlig musikk til å synges ved gudstjenestene; har selvsikkert sagt: »det eller det skal eller skal ikke gjores«; de har kritiseret, forfulgt og endog drept disse, som var uenig med alt i religionens navn og imot Guds bud. Enten uoverensstemmelsen opstod på grunn av likegyldighet eller protest imot de former, som blev pålagt dem, vet jeg ikke; kanskje ubevisst det siste. En engelsk biskop sa engang, at han ikke visste av nogen mennesker, som praktiserte å elske sine fiender. Hvilken anklage mot de kristne, som forestiller a folge Kristi lærdomme, av hvilke: »Elsk eders fiender, gjor godt mot dem, som hater eder, velsign dem, som forbanner eder, og be for dem, som forfolger eder,« er forst. Det blev efter verdenskrigen sagt, at kristendommen hadde sviktet her, men en alvorlig tenker svarte, at *»det er aldri blitt forsøkt«*.

De love, som Gud gav Moses på stentavlene, som vi kjenner som de ti bud, er helt ukjent i den form for mange av den nuværende generasjon; det er interessant å sporre folk om a citere en av disse lover og finne, hvor uvitende mange er om dem alle.

Disse love er grunnvolden og basisen for alle verdens nasjoners lover. Jesus Kristuus gav oss to lover: Elsk Gud og elsk din neste. Bergprekenen gav regler for opforsel, som

vilde dekke enhver mulig situasjon, og efterlater ikke et smutthull for en, som onsker å gjore rett.

Hvilken vidunderlig verden dette kunne være, hvis vi praktiserte disse love. Hvad tilber vi — Gud eller religionen?

Fra 33. Bulletin.

EN ALVORLIG BÖNN.

Anta vor gjerning idag, o Herre, som vi nu nedlegger den for dine fotter. Du ser, hvor ufullkommen den er, bedre enn vi kan. Kun få av morgenens tapre forsetter er blitt gjennemforte. Vi velsigne dig, fordi vi vet, at du ikke er en hård arbeidsherre, som ubarmhjertig ser på den gjerning, vi utforer, men menneskenes far og lærer, som gleder sig med oss, idet vi lærer å arbeide. Vi har intet å rose oss av over for dig, men vi frykter ikke ditt åsyn. Du kjenner alt, og du er kjærlighet. Anta alle våre opriktige hensikter, hvor ufullkomment de enn er utført, men tillat oss under din ledelse, forinnen vårt liv er endt, å bli dyktige arbeidere, som forstår den kunst å leve et rettfærdig og tappert liv.

Walter Rauschenbusch.

JESUS.

Verden er svopt i en tåkefull natt, greder og blor sig bort,
heves som havet og styrter sig bratt ned imot dodsskyggens port,
krefterne gjærer og strider om seier, hver om sin fane og hver i sin leier.
Ak, at så mange de beste ei eier, glemmer, at dagen er kort!

Småting, som veier ei mere enn stov, regnes for kostbarest gull!
gullet blir værdsatt som visnende lov, sannhet som sludder å tull.
Visdom er dekket med pjalter og smuss, galskap er hedret å vanvid forpuss,
penger skal tjenes — som intet var Guds, mennesket alt — han er nul.

Råskap sig svinger grasat på vor vei! Straff det med brennene
ord,
straks skal du føle, de sparer dig ei, litre å vast dig beglor.
Alt hvad du taler forvrenges å går, om som de skabbede, ut-
skytte får.
Undres vel nogen, man sporrende står, sporrer hvor sann-
heten bor?

Heder og makt søges daglig med list, — spor ei om midler og
råd. —
Frem skal man, selv om man vader tilsist gjennem de skjen-
dikste dåd.
Slangen i sandet sig vrider og slår, søker sig frem der, hvor
natmulmet står,
bukter og vender sig år efter år, jager i livet sin brådd.

Hvem kan vel sprenge slik helvedes makt, løse av dødsnat-
tens gru?
Hvem kan vel bande den djevelske pakt, sluttet i synd-
mettet hu?
Hvem kan vel løfte den synkende jord, løfte den op, hvor den
evige bor,
skjenke den liv ved sitt mektige ord, frelse den døende nu?

Jesus! — du evige, kjødblevne ord, sanne å hellige Gud!
hjelp oss i nøden, thi synden er stor, skyder hver dag sine
skudd.
Du kan alene fra synden oss fri, gå da, o, gå da ei døren
forbi,
tal til de brusende stormvær dit' ti'! Giv oss fra himlen et
bud.

Verden den trenger din reddende hånd, trenger ditt ram-
mende sværd,
trenger din lysende, frelsende ånd, trenger å kjenne — Dit –
værd!
Kom da og legg dig med blødende sår, tett til de, som syn-
den gjør hård.
Ånd på de sinn, som i ørkenen går, stans du dets villsomme
ferd.

Vekk du din kirke til kjærlige dåd, giv den ditt fruktbare
sinn,
fukt enn ditt alter med tårer å gråd, drag til de sovende inn.

Skal vel de folk, som din nåde har smakt, svøbe ditt rike i spott å forakt,
krenke og skjenne din blodstenkte pakt, slå til ditt tårevette kinn?

Mange av dem, som nu bærer ditt navn, fritt henad kirkevei går,
søker sitt eget, men glemmer de savn, sorgende trellbundne når.
Verden den ligner og veier dens støv, skatter for meget dens visnende løv,
tror alt for ofte dens sludder å tøv, glemmer dens smertende sår.

Frels du *din* kirke fra sløvhetens makt, virk med din mektige ånd.
Lutre hvert hjerte og klargjør din pakt, bind oss med enhetens bånd.
Ett er vi alle i dig og din død, en kalk oss rekkes og livets brød,
en ånd oss skjenker den hellige glød, styrker den skjelvende hånd.

Jesus! du rene, strål frem i din prakt, tal til oss alle som før.
Lat nu din balsam på hjertet bli lakt, oplukk din salighets dør.
Slip over verden ditt lysende ord, byd oss velkommen igjen til ditt bord,
gyd du din sed udi hjerternes jord. Bryt ei det knekkede rør!

Gjør oss ret villig, bered du vårt sinn med dine tårer og blod.
Lær nu, o Mester, oss drag til dig inn, du er dog kjærlig og god.
Sjele skal flokkes om dig med sin sang, følge med troskap din blodstenkte gang,
gjenfinne skarer på lysfylte vang, hist ved den evige flod.

J.

TIL MEDLEMMERNE I DE KV. HJ. I DEN DANSKE MISSION.

Aaret 1935 er henrundet, og vi befinder os i den Tid, da vore Hjerter er mere modtagelige for Evangeliets Aand, og vore Sind er mildere og fyldt med større Kærlighed til vor Gud og vore Medmennesker, og naar vi rigtig vil standse paa vor Vej og i Sandhed erindre det store Offer, som vor himmelske Fader bragte for vor Skyld, at han sendte sin eenbaarne Søn her til vor Jord for først at lære Menneskene, hvorledes vi skulde leve, for at vi kunde komme tilbage til vor himmelske Fader, og derefter at lide Korsets Død som et Sonoffer for al vor Synd, hvor stor maa da ikke vor Taknemlighed være og endnu større, fordi Herren igen i disse sidste Dage har sendt sine Tjenere for at oprette hans sande Kirke paa Jorden, og at vi er iblandt dem, som han har antaget som sit Pagtens Folk. O kære Søstre, lad os derfor i al Ydmyghed søge at tjene ham, idet vi adlyder hans Bud og Befalinger og altid maa erindre de to første og største Bud i Loven, om at elske Herren vor Gud af vort ganske Hjerte, Sjæl, Sind og al vor Styrke og vor Næste som os selv. Og heri bestaar jo ogsaa vort Arbejde i den Kvindelige Hjælpeforening, en Kærlighedsgerning at bringe Hjælp og Trøst til fattige, syge og nødlidende Mennesker og ved i alle Ting at sætte et godt Eksempel, værdig til Efterfølgelse. Maatte vi være med til at sprede Glæde og Velsignelse i mange Hjem og samtidig bringe Glæde og Velsignelse til os selv i det nye Aar er mit oprigtige Ønske for os alle.

Kathrine Christensen,
Præsidentinde for Kv. Hj. i den danske Mission.

VERDENSNYHEDER I KIRKEN.

CAMPBELL SÆTTER EN NY BILREKORD PAA OVER 300 MIL I UTAH. En Gennemsnitshastighed af 301.337 Mil pr. Time blev naaet af Sir Malcolm Campbell for kort Tid siden med Bil paa Saltstranden ved Bonneville. American Automobile Association kundgør denne nye Rekord, som betyder en større Hastighed af 24.521 Mil pr. Time end den tidligere Rekord paa 276.816, som Sir Malcolm satte 7de Marts i Daytona Beach, Florida.

Resultatet fremkom ved, at Hastigheden blev maalt paa en Mils Strækning begge Veje. Da han kørte nordover, brugte han 11,83 Sekunder til en Mil eller 304.331 Mil pr. Time. Tilbageturen sydover var ikke helt saa heldig. Da brugte han 12,08 Sekunder til en Mil eller en Hastighed af 298.013 Mil pr. Time.

Det var maaske ikke noget rart i, at Farten ikke kom fuldt saa godt op paa Tilbageturen. Netop som han havde fuldført Maalmilen første Gang, sprang nemlig Luftringen paa det venstre Forhjul. Med en Fart paa 300 Mil er det næsten ufattelig, at Sir Malcolm kunde klare sig, men et rask Sving paa Styrehjulet bragte Maskinen under Kontrol. Man maatte nu skynde paa Mekanikerne, saa de kunde sætte en ny Ring paa, før Tiden var omme. Begge Ture matte gøres i Løbet af en Time. Efter at Bilen igen var i Orden, startede han med en halv Mils kortere Tilløb end første Gang, og han mener, at dette for en Del var Skyld i, at han ikke gjorde det fuldt saa godt paa Tilbageturen. Der var ogsaa lidt Modvind.

Paa sin første Runde præsterede Campbell, som nævnt, en Hastighed af 304.311 Mil i Timen. Dette nærmer sig stærkt Rekorden for Flyvehastighed i De Forenede Stater, som er 304.98 Mil. Verdensrekorden for Flyvning er dog adskillig højere, 423.832.

Sir Malcolm rejste straks efter Kørselen til Salt Lake City og derfra til New York for at rejse hjem den 12te September. Han var ledsaget af sin 15 Aar gamle Søn Donald, som havde Taarer i Øjnene, da han omfavnede sin Fader, efter at det hele var overstaaet.

DEN NORSKE MISJON.

NYTTÅRSFEST I STAVANGER.

Nyttårsfest avholdtes i Stavanger gren nyttårsaftenen kl. 8. Festen var under presideum og ledelse av forstander Gustav Wersland og åpnedes med sangen »Glade jul«. Bønn av broder Ragnvald Berg. Sangen »Jeg er så glad hver julekveld«. Broder Berg holdt velkomsttalen, hvorefter et program blev utfort, bestående av deklamasjon, oplesning og sang.

Bevertningen var utmerket, shokolade og deilig smørbrød, og de festlig dekkede bord øket appetitten. Da alle var vel forsynte, fortsattes programmet med gang rundt juletreet og humoristiske deklamasjoner.

Festen avsluttedes med takksigelse av forst. Wersland. Tilstede var 34 medlemmer, 29 venner.

Gunhild Berg.

GLEANER-PIKER OG »M«-MENN I STAVANGER.

Stavanger grens gleaner-piker og »M«-menn avholdt en liten fest 2den juledag.

Festen, som var under ledelse av elste Clarence Christenson, åpnedes kl. 7 med sang »Vi gledes og frydes i sang med hverandre«. Bønn av broder Karl Reiersen. Velkomstbemerkninger av søster Gudrun Rage. Et tablå (Hellig tre konger) blev opført. Tiden tilbragtes med lek, dans, konkurranser og gang rundt juletreet. Brødrene Jens og Torkil presenterte blott turnopvisning. Der blev serveret shokolade og kaker. Den hyggelige sammenkomst avsluttedes med sang »Pris Gud fra hvem hvert gode kom«. Takksigelse av søster Gunhild Berg.

Tilstede var 28, derav 8 ikke medlemmer av kirken.

Referent.

DET NY TESTAMENTS HISTORISKE OG EVANGELISKE BETYDNING.

Af *Niels F. Green,* Salt Lake City, Utah.

Det ny Testamente er tilvisse en Bog, hvis forskellige Skrifters evangeliske Indhold kritisk bedømt kan forsvare sig selv tilfulde i Henseende til Lærdommenes Sandhed i disse Skrifter og som fremsættende klare, historiske Vidnesbyrd om Jesu Kristi Kirke, Guds enbaarne Søns Komme til Jorden »i Tidernes Midte«, for som den fra Syndefaldets første Tid af forjættede Messias at tilvejebringe Menneskenes Frelse ved sin Forsoningsdød og muliggøre Menneskenes Modtagelse af det evige Livs Velsignelser i sin Herligheds-fylde, paa Betingelse af Omvendelse og Adlydelse af Guds Bud. Det ny Testamentes Bøger, nemlig de fire »Evangelier«, Apostlenes Gerninger, Apostlenes Breve og Johannes' Aabenbarings-Bog omhandler alle Jesu Livsvirksomhed og Saliggørelsens Lærdomme, som han forkyndte, og som hans tolv Apostle og andre Mænd, saa som de Halvfjerds, der alle af Kristus var blevne delagtiggjorte i Præstedømmets Fuldmagt, forkyndte for alle Folkeslag efter Kristi Himmelfart og Modtagelsen af den Helligaands Gave og dermed følgende styrkegivende Kræfter paa Pinsefestens Dag.

Det ny Testamente giver saaledes hellige historiske Beretninger om de vidunderlige Tildragelser, der stod i Forbindelse med Guds enbaarne Søns Fødsel i Betlehem, og som fandt Sted den nærmeste Tid derefter; fremdeles vedrørende, at »Barnet voksede og blev stærkt og fuldt af Visdom, og Guds Velbehag var over ham« (Lukas 2: 40); frem-

deles vedrorende, hvorledes Jesus, da han var tolv Aar gammel, tog med sine Forældre til Jerusalem til Paaskefesten, og at Forældrene efter Festens Afslutning ledte efter ham, og at de efter tre Dages Søgen fandt ham i Templet, hvor han, som Lukas beretter, »sad midt iblandt Lærerne og hørte paa dem og spurgte dem«, og »at alle, som hørte ham, var ude af sig selv af Forundring over hans Forstand og Svar«. Ved denne Lejlighed sagde han til sin Moder og Stedfader: »Hvorfor ledte I efter mig? Vidste I ikke, at jeg maa være i min Faders Hus?« Lukas skriver i denne Forbindelse videre vedrorende Jesus: »Og han gik med dem og kom til Nasaret og var dem lydig. Og hans Moder gemte alle disse Ord i sit Hjerte. Og Jesus gik frem i Visdom og Alder og Yndest hos Gud og Mennesker.« (Luk. 2: 46—52).

Disse faa, men meget sigende Ord vedrorende Jesu Barndom og Ungdom har den hojeste evangeliske Betydning som herlige Vidnesbyrd om hans vidunderlige Begavelse, som værende den almægtige Guds og alvise Faders elskelige Søn, i hvem han fandt Velbehag.

Mærkværdigt nok beretter ingen af Evangelisterne noget om Jesus, fra han var tolv Aar gammel, til han som trediveaarig Mand gik til Guds Tjener, Døberen Johannes, for at blive døbt af ham i Jordans Flod og fuldbyrde Retfærdighedens Krav. Efter sin Daab gik Jesus frem »fuld af den Helligaand« (Luk. 4: 1) for at udføre den ham af »Faderen« særlig beskikkede Missionsgerning, den for Menneskeslægterne uendelig vigtige Missionsgerning at muliggøre Menneskenes Frelse, ved at forkynde Evangeliets Principer, lide Døden for vore Synders Skyld og sejre over Djævelen og Dødens Magt ved at opstaa fra Graven i Guddomsherlighed paa den tredje Dag efter sin Forsoningsdød.

Evangeliets hellige Lærdomme og de Krav, som Evangeliet stillede til Menneskene, blev af Jesus Kristus forklarede for hans Disciple og for de store Folkeskarer, som ved visse Lejligheder fulgte ham, som vi læser om hos Evangelisterne, og som, foruden at modtage aandelig Belærelse af Kristus, i det mindste ved to Lejligheder paa mirakuløs Maade blev bespiste af ham. Jesus kaldte til sig tolv Mænd, som »skulde være med ham, og som han kunde sende ud for at forkynde Ordet« (Markus 3: 14). Disse Mænd blev underviste vedrørende Guds Riges Anliggender og beskikkede som hans tolv Apostler, og han »gav dem Magt over urene Aander, til at drive dem ud og til at helbrede al Sygdom og al Skrøbelighed« (Math. 10: 1). Hvilken vidunderlig frelsende og velsignende Virksomhed, de fik at udføre! Jesus sagde fremdeles til dem: »Naar I gaar afsted, da forkynd dette Budskab: Himlens Rige er kommet nær! Helbred syge,

opvæk døde, rens spedalske, driv ud onde Aander! For intet har I faaet det, for intet skal I give det.« (Math. 10: 7—8). Siden efter udvalgte Jesus halvfjerds andre Mænd, Disciple, der modtog en lignende præstelig Fuldmagt, som de tolv Apostle havde modtaget, og som paa de Tider, de var udsendte blandt Befolkningen, virkede to og to sammen.

Der forløb ca. 3½ Aar fra den Tid af, da Kristus modtog Daab ved Døberen Johannes, og til den Tid, da han led Døden paa Korset for at tilvejebringe Menneskenes Forløsning.

Det er en meget interessant Kendsgerning, at det ny Testamentes særskilte Bøger og Breve (Apostlernes Breve), i Modsætning til det gamle Testamentes Bøger, paa hvert eneste Blad indeholder, direkte eller indirekte, Vidnesbyrd om Frelsen ved Guds enbaarne Søn, Jesus Kristus. Apostlerne og Evangelisterne Markus og Lukas gjorde det til deres store Opgave at bære deres mundtlige Vidnesbyrd desangaaende og at bevidne dette for Alverdens Mennesker i hellig Skrift.

KRONET MED HERLIGHED.

Fortælling af *Nephi Anderson.*

Oversat af *John S. Hansen.*

(Sluttet.)

»Og dette har jeg bragt i Erfaring,« sagde Henrik, idet han smilende saa paa Signe og Marie, som med Armene omkring hinanden vandrede henad Havegangen, »jeg har erfaret, at vort Arbejde aldrig ophører. Medens jeg levede paa Jorden, var det min Mission at søge efter de af min Slægt, som var gaaet forud, og at udføre det frelsende Arbejde for dem i Templerne. I Aandeverdenen fortsatte jeg min Gerning ved at forkynde Sandheden for mine Medmennesker og berede dem for Modtagelse af det, som blev eller var bleven udført for dem af andre. Og nu erfarer jeg, at jeg har endnu mere at udføre end nogensinde. Vi er Lærere, Ledere, Dommere, og vor Arbejdsmark er hele Jorden.«

»Ja, svarede Rupert, »jeg overværede forleden Dag Hjørnestensnedlæggelsen af det hundrende Tempel, og vi har kun lige begyndt. Den Tid og Energi, de Evner og Rigdomme, som tidligere benyttedes til nogle enkeltes Berigelse, eller som blev brugt vil at oprette og vedligeholde store Hære og Flaader, bliver nu ofret til Bygningen af Templer og til Udførelsen af Arbejdet i dem. Jeg husker, at jeg ofte tænkte

paa, hvorledes det nødvendige Tempelarbejde nogensinde kunde blive udført for alle de Millioner af Jordens Indbyggere, men nu kan jeg se, hvor ligetil det er. Tusinder af Hellige i Tusinder af Templer kan udrette dette i Løbet af de tusinde Aars Millennium. Enhver af Adams Sønner og Døtre maa gives en Lejlighed, enhver Traad udredes, ethvert sønderbrudt Led sammenføjes, enhver Fejl rettes, enhver Skabning, der opfylder sit Skabelsesmaal, maa fuldkommengøres — og alt dette maa udføres, før den sidste store »Afslutningsscene« kommer. Alt dette kan nu udføres, thi enhver Kraft arbejder med det samme Maal. Jorden er endnu opfyldt med vore Brødre og Søstre i dødelige Legemer; der er en vedvarende Forbindelse mellem Aandeverdenen og denne Verden, og her er vi sammen med vore Slægtninge og Forfædre, vi har passeret Jordelivet, har gaaet gennem Aandeverdenen og Opstandelsen — og vi er, som du sagde, mere travlt beskæftigede end nogensinde, fordi der med vor forøgede Kundskab kommer større Kraft og Evne. Vort Arbejde tiltrænges overalt. Og hvilket velsignet Privilegium er det ikke saaledes at være i Stand til at hjælpe Herren i det store Frelsens Værk og vor Jords Herliggørelse.«

Alice legede med nogle Fugle, som hun syntes at have gjort meget tamme, thi de fløj frem og tilbage fra hendes Hænder til Buskene. De to Kvinder kom tilbage langs Stien, standsede nu og da for at lytte til en Fugls Triller eller se paa en Blomst. De sluttede sig til Rupert og Henrik.

»Jeg har en hel Del Navne fra Aandeverdenen, som jeg skal bringe til Templet i Dag,« sagde Rupert, »blandt dem er der femten Par, som skal vies til hinanden.«

»Jeg har hørt sige,« sagde Marie, »at der hverken bortgiftes eller tages til ægte i Himlen.«

»Det bliver der heller ikke,« svarede Rupert, »ligesaa lidt som der bliver udført Daab til Syndernes Forladelse. Hverken denne Verden eller Aandeverdenen, hvor disse opholder sig, er Himlen.«

»Er dette ikke Himlen?« spurgte Marie, idet hun betragtede Skønheden rundt omkring.

»For saa vidt som det angaar os opstandne Væsener,« svarede Rupert, »har vi Himlen hvor som helst vi gaar; men denne Jord bliver nu gjort rede til at modtage sin himmelske eller celestiale Herlighed. Indtil dette er fuldført, vil der blive givet og taget til ægte.«

»Det er jeg glad for,« sagde Signe, »thi der er —«

Hun blev afbrudt af Alice, der kom ind for at fortælle dem, at nogen nærmede sig Huset. Henrik og Marie hilste paa de Besøgende, der vedblev at samle sig. Hvidklædte Skikkelser

havde i nogen Tid bevæget sig over mod Templet. Nu fik de større Hastværk. .

»Det er paa Tide at gaa,« sagde Rupert.

Et Øjeblik efter havde de byttet Klæder og begav sig til Templet. De traadte ind og indtog deres Sæder. Volmer gik forbi dem. Snart efter var Salen fuld.

Livets og Lysets Herre var til Stede, og Hans Lys straalede ud over Forsamlingen.

En vidunderlig Glans gennemstrømmede alt, udstraalede fra alt. Det var ikke Solen og heller ikke Maanen, men en Klarhed som ved Middagstid. Hele Templet udstraalede en Glans, som om det var bygget af et himmelsk Stof. Marmoret, de kostbare Stene, Guldet, alt syntes forvandlet til Lys — rent, klart og roligt Lys. Det udstraalede fra Tronen og fra Ham som sad paa den. »Straaleglansen omkring Hans Hoved var som Regnbuens Farver, og under Hans Fødder var et fint lagt Gulv af ægte Guld i Farve lig Rav.«

Hør! Musiken! Hvor den fylder Templet og gennembæver de forsamlede Sjæle! Et Tusinde Instrumenter blander sig i skønneste Harmoni, ti Tusinde Stemmer forener sig i Sang:

»Jorden har vaandet sig og har forløst sin Styrke.
Og Sandhed er grundfæstet i dens Indre;
Himlene har smilet paa den;
Og den er iført sin Guds Herlighd;
Thi han staar midt iblandt sit Folk.
Ære og Herlighed, Magt og Styrke,
Være vor Guds, thi han er fuld af Barmhjertighed,
Retfærdighed, Naade og Sandhed og Fred
Til evig Tid. Amen.«

INDHOLD:

Udgivet af den danske og norske Mission.
Præsident for den danske Mission: ALMA L. PETERSEN,
Priorvej 12, København F.
President for den norske Misjon: MILTON H. KNUDSEN,
Wergelandsvei 7, Oslo.
Trykt hos F. E. Bording A/S